

„Az élet kenyere”

„Jézus azt mondta nekik:

Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha.” (János 6,35)

János evangéliumában Jézus Krisztus úgy jelenti ki önmagát: „Én vagyok...”; - „Én vagyok a jó pásztor”, „Én vagyok az ajtó.” „Én vagyok a szőlőtő”, „Én vagyok az út, az igazság és az élet”, „Én vagyok a feláldozás és az élet”. Ezek az igék csak János evangéliumában fordulnak elő, és mindig egy élethelyzetben, egy szituációban hangoztak el, mindegyiknek az volt az értelme, hogy Jézus valamiről felemelje a tekintetünket Ő magára, hogy ne valamit lássunk, hanem valakit. Amikor Jézus önmagáról így beszél: „Én vagyok...”, akkor arról beszél, hogy Ő a kizárólagos, az egyedüli Szabadító, Megváltó, Üdvözítő. Ezt Isten igéje így mondja: „Nincs üdvösség senki másban, és nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk”.

Most a következőkben ezt a gondolatot nézzük meg, hogy „Én vagyok az élet kenyere.”

Országunkban, ezekben a napokban sokat foglalkoznak a kenyérről. Megsütötték a nemzet kenyérét. Aztán ehhez egy kis vallásos mázát is körítenek, de tulajdonképpen az a jelentősége ennek, hogy egy ország figyel arra: van aratás, van új kenyér, és ez is fontos. Van egy olyan ünnep, amelyet úgy is neveznek: új kenyér ünnepe. Ám ilyenkor nem csupán a kenyeret kellene ünnepelni, hanem hálát kell adnunk Istennek, hogy az Ő ígéretei igazak, hogy a vetés és aratás el nem múlik az Ő csodálatos irgalmából és szeretetéből, hogy gondviselő jó Atyánk nekünk. Amikor ezt az ígét halljuk: „Én vagyok az élet kenyere”, ne csak arra a kenyérre figyeljünk, amit Isten megadott nekünk testi tápláltságunkra, hanem arra a kenyérre figyeljünk, aki Jézus Krisztus, aki az életnek, sőt az örök életnek a kenyere.

Konkrétan, ennek az ígének előzménye az, hogy ötezer ember hallgatja az Úr Jézus Krisztust egy egész napon át étlen-szomjan. Kicsit megszegyenítő a mi számunkra, akik istentisztelet közben talán többször megnézzük az órát, és nemcsak a kisgyermek szólal meg: mikor lesz már vége, hanem sokszor mi is nehezen bírunk sok időt ülni. Ezek az emberek viszont egy napon keresztül hallgatják Jézust. Amikor vége van ennek a napnak, akkor az Úr Jézus azt mondja a tanítványoknak: ültessétek le az embereket, adjatok nekik enni. Az Úr Jézus Krisztus nemcsak a lelkükkel törődött, hanem a testükkel is. Ezek az emberek éhesek, adjunk nekik enni. Mit tudnak a tanítványok? Azt, hogy kevés az, amiből tudnak adni. De Jézus nem így gondolkodik, mert tudta, hogy mit akar cselekedni. Ő azt mondja: elég. És amikor megtörténik, hogy Jézus Krisztus kenyeret ad nekik, és jóllaknak, utána még tizenkét kosár maradékot össze is szednek. Többet, mint amivel elindultak, hiszen csak öt kenyérük és két haluk volt. Vajon miért szedik össze ezt a tizenkét tele kosarat? Nemcsak azért, hogy rend legyen, nemcsak azért, mert Jézus nem engedte, hogy kidobják a kenyeret, hanem azért szedik össze és teszik ki, hogy mindenki lássa. Hogy amikor hazamennek a saját falujukba, városukba, amikor visszamennek a családjukhoz, akkor elmondhassák: tenedek is jutott volna, te is kaphattál volna, neked is elég lett volna. Neked is jutott volna hely, neked is jutott volna ige, neked is jutott volna kegyelem. Számodra is van bocsánat, mert gazdag a mi Urunk Jézus Krisztus.

Másnap a sokaság ismét kereste, hol van Jézus és a tanítványok. Azt keresték, aki tegnap beszélt, és aki tegnap kenyeret adott, aki megoldja a kenyérkérdésüket. Mert a következő napon megint éhesek lettek. Jézus, amikor rájuk néz, azt mondja: Ti azért jöttök utánam, mert ettetek a kenyérből. Nem azért jöttetek, hogy Uram, folytasd azt, amit tegnap hallottunk. Nem azért jöttetek: Uram, taníts tovább bennünket. Nem azért jöttetek, hogy elmondjátok: Uram, amit tegnap mondtál, az már bennünk dolgozik, és megláttunk dolgokat, s beszéljünk csak még ezekről. Ők azért jöttek, mert éhesek voltak és kellett nekik a kenyér. Ekkor azt mondja az Úr Jézus: „Én vagyok az életnek kenyere.”

Ne az eledelért fáradozzatok, amely elmúlik, hanem azért az eledelért, amely megmarad az örök életre. Jézus felemeli a tekintetünket arról a kenyérről, amelyet a tanítványok megtörtek és adták a sokaságnak. Rámutat arra a kenyérre, amit Ő vett a kezébe, és azt mondta: Ez az én testem, mely tiértetek megtöretik...

Értjük, hogy mit mond itt nekünk az Úr Jézus Krisztus? Tanít bennünket valamilyen nagy igazságra. Mégpedig arra, hogy ha te csak a földi kenyeret keresed, akkor vedd tudomásul, hogy a múlandót keresed. Amikor Jézust keresed, amikor őreá vágysz, akkor meg az örökkévalót keresed, és arra vágysz. Mi kell nekünk, amikor Jézus Krisztushoz megyünk? Ezeknek az embereknek valami kellett, amit Jézus tudott adni, de nem maga Jézus kellett nekik. Magunkat is tetten érhetjük, amikor így gondolkoztunk, mert valamikor mindannyian így gondolkoztunk. Azt mondja Isten igéje: ti is egykor a világ folyása szerint éltetek. A hívők is. Mi annyi sok mindent szerettünk volna Jézustól. A vallásos ember elvárja, hogy adjon neki Jézus. A hitetlen meg kritizálja és számon kéri az Istent, miért nem ad. Így mondja: ha Isten van, miért engedi ezt meg azt? Miért vannak éhezők, betegek, miért van halál, miért van háború...? Ezeket csak ennek az ígének a fényében érthetjük meg: amikor Jézus Krisztus elé jön valaki, akkor ne azt várja, és ne azt igényelje, hogy mit tud adni. Jézus azt mondja: önmagamatom. És itt fontos a sorrend is. Jézus először tanította őket Isten országa dolgaira. Hívogatta őket az Ő országába: jöjjetek énhozzám mindnyájan... Amikor ezt megtették, azután kenyeret adott nekik. Ilyen a mi Urunk, aki szeret bennünket. Nem azt adja nekünk, amit igénylünk, hanem azt, amire szükségünk van. Az ige azt mondja: ismeri az Úr a te szükségedet. Számon tartja testedet. De neki fontosabb az, hogy örök életed legyen. Amikor valakinek oda adja azt kegyelemből hit által, akkor mellé meg odaadja azt, ami az életre való, ami a kegyességre való, ami a hozzá való kapcsolatot építi ki és erősíti meg. Amikor Jézus Krisztus elmondja az „Én vagyok...” ígét, akkor többet és jobbat akar adni számunkra. Azt mondja: „Nézz rá! Én vagyok...”! Igen, értsük meg ma ezt, hogy Jézus Krisztus nem a kenyérkérdést oldotta meg ezeknek az embereknek az életében, hanem Ő önmagát kínálta, mint megoldást.

Mi az ami betölt? Az alkoholista azt gondolja: az alkohol tölti be. A fiatal azt gondolja: a szórakozás tölti be. Lehet, hogy valaki azt gondolja: a siker tölti be, vagy a karrier, vagy a pénz tölti be, vagy a jó munkahely tölti be, vagy a család. — De azt veszed észre: megkaptad, és mégsem töltött be. Elértem, de nincs az az igazi békesség, az az igazi öröm. Jézus Krisztus, amikor önmagát adja, azt adja, amire nekünk igazán szükségünk van. Ő azt mondja: azt adom neked, ami betölt, megtart, üdvözít. Az örökkévalót. Addig, míg ezt meg nem találod, mindig hiányérzetet leszel. Milyen kicsivel beérjük, amikor a legnagyobbat kaphatnánk meg az Úr Jézus Krisztusban. Senki ne legyen közületek most, aki kicsivel beéri, és nem azt a Jézust keresi, aki a mi bűneinkért adta magát, hogy kimentsen minket a jelenvaló gonosz világból az Istennek, az Atyának akaratára szerint.

Egy református énekdicséret néhány gondolatát idézném: „Szállj le most mennyből életnek Kenyere, Tápláld lelkünket az örök életre! Tudjuk, aki e kenyérből eszik, soha örökké meg nem éhezik.”

Igen, az Úr Jézus az élet Kenyere! Áldjuk őt ha már rátaláltunk, vele és belőle élünk, Ő lett életünk, táplálékunk, eggyé váltunk vele. Forduljunk hozzá azokért, akik keresik még ezt a kenyeret, keresik azt, ami hiányzik az életükből. Ne földi sikerekben, pénzben, szórakozásban, italban, szenvedélyekben találják meg, hanem egyedül az Úr Jézusban. Rá van szükségünk, valljuk, hogy csak Ő kell, mert benne mindent megleglünk.

Mihály Sándor